

NS uudistebülletään

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1160

08.06.2025 (136)

Hitler sõjas : Mis *tegelikult* juhtus ?

A.V. Schaerffenberg

7. osa

**6. peatükk:
Kampaania Poolas**

Tõde on nii habras, et vajab oma kaitseks valede ihukaitset."

Winston S. Churchill

Kuna sõda Poola vastu oli peaaegu võidetud, "tõusis Hitler Reichstaxis, et uhkustada oma võidukäiguga kaitsetu rahva üle". Nii kirjeldas Walter Cronkite, tavapäraste ajaloolaste ja natsivastaste propagandistide suupill, 1939. aasta poolakaid. Tema kujutlusest on sellest ajast alates saanud ajalooline dogma, mille kohaselt kujutatakse Poolat ikka veel kui rahumeelset riiki, mis on liiga arg ja väike, et end Hitleri türanniseerimise eest kaitsta. Kuid nagu eelmises peatükis mainitud, nõrdisid poolakad Briti ja Prantsuse liitlasi oma kangekaelsusega, mis keeldus rahumeelsetest läbirääkimistest. Ja nad ei olnud sugugi "kaitsetu rahvas".

Kuna kaasaegne Poola oli loodud pärast Esimest maailmasõda, ajas marssal Jozef Pilsudski oma agressiivse välispoliitikaga kooskõlas ulatuslikke rel-

vastusprogramme. Ta oli kogu Ida-Euroopas tuntud kui sõjakas rahutegija ja sattus 1920. aastate alguses, kui ta okupeeris nende maad rahvusvahelist õigust räägelt rikkudes, kaklustesse kõigi oma naabritega, sealhulgas Sileesia sakslastega, kes olid tegelikult "kaitsetu rahvas". Isegi liitlaste Versailles' lepingu koostajad taunisid poolakaid nende argpükslikuks ohvriks langenud desarmeeritud sakslaste eest.

Pilsudski korraldas samal ajal täiemahulise rünnaku NSVLi vastu. Kuigi see ebaõnnestus, takistas ta nõukogude vasturünnakut Poolale. Päeval, mil natsionaalsotsialistid Saksamaal võimule valiti, saatis Pilsudski ilma provokatsioonita salajase saadiku Pariisi, kus tehti ettepanek ühiseks invasiooniks Reichi vastu. Halvasti ettevalmistatud prantslased olid kohkunud ja keeldusid kaalumast tema kuritegelikku ettepanekut pidada väljakuulutamata sõda riigi vastu, mis oli liiga nõrk, et ähvardada kedagi, rääkimata sõjameelsetest poolakatest. Pilsudski oli abielus juudi naisega, mis seletas tema isiklikku vaenulikkust sakslaste suhtes üldiselt ja natsionaalsotsialismi suhtes eriti.

Nagu eelmises peatükis mainitud, sõlmis Poola valitsus 1934. aasta jaanuaris sõpruslepingu Reichiga. Samal ajal saatis Pilsudski oma suursaadiku Millsteini Leetu, et meelitada selle Balti riigi juhtkonda salaja ühiseks sõjaliseks liiduks Saksamaa vastu. Millsteini, rahvusvahelise pangandusmaja Rothschildi Pariisi venda, võtsid leedulased, kelle vana pealinn Vilnius oli vallutatud ja mida ikka veel hoidis kahepalgeline marssal, jahedalt vastu.

Pärast tema surma vähki või mürgitusse 1935. aastal jätkus Poola relvatootmine, kuid mõned Varssavi ametnikud hakkasid mõistma, et on enesetapjalik rumalus astuda samaaegselt vastu nii Stalinile kui ka Hitlerile, ja kaldusid *lähenemise* poole Uue Saksamaaga. Aeglaselt triivisid need kaks riiki kokku, kuni Bullitti sireenilaul kergest vallutusest ujutas poolakad oma hukule. Augustiks 1939 saavutas rahva agitatsioon Hitleri vastu Poolas palaviku, mille tulemuseks olid ohjeldamatud rahvarahutused, mis olid suunatud riigi 1,5 miljoni sakslase vastu. Seda, kui paljud neist tiriti oma kodudest välja ja peksti või visati kividega surnuks, ei ole kunagi täpselt kindlaks tehtud, kuigi Rahvusvahelise Punase Risti hinnangul oli see arv üle 3000 mehe, naise ja lapse kahekümne aasta jooksul alates 1919. aastast. Ainuüksi 1939. aasta jooksul mõrvasid vihased poolakad umbes 500 Saksa kodanikku. Šveitsi dokumendid, mis dokumenteerivad Poola hirmutegusid saksa vähemuse vastu, kuigi need on olnud avalikkusele kättesaadavad juba üle 60 aasta, on teise maailmasõja eelsetes Poola-Saksa suhetes tähelepanuta jäetud tegur.

Samal ajal, kui Briti sõjastrateegid pidasid Londonis nõu oma Poola kâpiknukudega, avaldas Poola juhtiv ajaleht *Kurier Polski* plakatite pealkirju, kus nõuti: "Saksamaa tuleb hävitada!". (*Goebbels*, lk 304). Hüsteerilisi olusid 1939. aasta hilissuvel kirjeldas Saksa allveelaeva kapten Werner Hartmann. "Poolas olid näda-

laid kestnud rahutused," meenutas ta. "Ajalehed ja kabareed pilkasid saksa rahvast. Saksa kodanikke süüdistati ja arreteeriti alusetult. Etnilisi sakslasi lünastati. Kindral Ironside (Briti keiserliku kindralstaabi ülem) inspekteeris Poola armeed. Megalomaanilised pallivärvilised sõjaväelased rääkisid Tempelhofi (s.t. Berliini) lahingust ja "piirist" Elbe ääres. Danzig lõigati süstemaatiliselt ära ja Gdingenist -- - pooleldi valmis, betoonplokkidest ja mere ääres asuvatest puuaedadest koosnev skisofreeniline moodustis --- pidi saama Ida-Euroopa suur sadam. Iga päev teatasid ajalehepealkirjad selle eskaleeruva šovinismi uutest ja murettekitavamatest liialdustest. Ühel korral väideti, et Poola laevastik valmistab meile Läänemeres Salamisi ja lained muutuvad meie verest punaseks kuni Rүүgeni valgete kriidiklippideni" (33).

Hitler ei kavatsenud siiski oma vaenlaste kätte mängida, alustades sõda, mille tulemust keegi ei osanud ära arvata. Oma raudse enesekontrolli tõttu pettunud Varssavi võimud käskisid hullumeelselt Poola eriüksustel rünnata väikest Saksa piirilinna Gleiwitz, mille nad 31. augustil 1939 ka tegelikult hõivasid. Kokku sooritasid poolakad umbes 35 rünnakut üle Kolmanda Reichi idapiiri, rünnakuid, mida ei mainita kunagi õukondlikud ajaloolased, kes kavatsevad kujutada Hitlerit ainsa agressorina. Isegi nüüd otsis ta lahingutegevuse lõpetamist läbirääkimiste teel. Nagu natsivastase *Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* kirjutajad olid sunnitud tunnistama: "Saksa invasioon Poolasse algas pärast seda, kui Poola suursaadik Berliinis keeldus Hitleri ettepanekutest Danzigi ja koridori probleemi rahumeelseks lahendamiseks" (22). Kuna tema riiki rünnati, ei jäänud liidrile muud võimalust, kui anda korraldus vastumeetmete võtmiseks. Vastavalt sellele said poolakad 1. septembri hommikul seda, mida nad soovisid, kui välksõda langes nende peale nagu Jumala viha.

Just siis demonstreeris Duce oma otsustavust rahu saavutamiseks, taotledes 5. septembril Pariisis viie riigi konverentsi kokkukutsumist, "et uurida Versailles' lepingu klausleid, mis on probleemide põhjuseks". Hitler nõustus sellega ning ütles brittidele ja prantslastele, et ta peatab oma rünnaku ja tõmbub Poolast tagasi, kui talle lubatakse hoida Saksa linn Danzig -- Saksa. Sellele otsekui mõistlikule palvele eelistasid lääne demokraatiad sõda koos kõigi selle vastastikku katastroofiliste tagajärgedega.

Poola oli relvastunud kakskümmend aastat. Ja pilguheit tema sõjaväele on piisav, et näidata, et poolakad olid vaevalt "kaitsetu". Nad mobiliseerisid kolmekümne moodsalt varustatud jalaväediviisi miljonilise armee, mida toetas 100 000 reservistist koosnev "riigikaitse". *Cavendishi entsüklopeedia* kirjeldab Poola armeed kui "üht maailma suurimat"(22). Poola jalaväge toetas mitte vähem kui 300 tankist koosnev soomusbrigaad, mis lükkab ümber liitlaste müüdi Poola ooperikavalerist kui tema ainsast kaitsevahendist. Poolakad kasutasid küll hobus-

erügemente (kokku 37), kuid nii tegid seda ka kõik teised kaasaegsed riigid maailmas -- sealhulgas Saksamaa ja USA; ratsaväeüksused olid ikka veel lahutamatu osa kaasaegsest sõjapidamisest.

Enamik Teise maailmasõja uurijaid ei tea, et poolakad kasutasid kaasaegset mereväge, mis koosnes viiest allveelaevast, neljast hävitajast, kuuest miinipildujast ja ühest miinipildujast. Kuigi need jõud tunduvad teiste merevägedega võrreldes kasinad, olid need Läänemere piiridesse sobivad ja kindlasti kaasaegsemad kui nende kohmakas vastane, antiikne *Schleswig-Holstein*, mis andis välja Teise maailmasõja esimesed Saksa paugud. Varssavi merevägi jätkas võitlust veel kaua pärast pealinna langemist 1939. aasta oktoobris. Pool aastat hiljem, näiteks 8. aprillil 1940 uputas Poola allveelaev *Orzel* Läänemeres Saksa transpordilaeva *Rio de Janeiro*.

Poolakatel oli ligi tuhandest lennukist koosnev lennuväeosa. Täiustatud P.37 "Elk" keskmise pommitaja lendas 40 miili tunnis kiiremini kui Saksamaa parim keskmine pommitaja Heinkel He 111H-16, kuigi mõlemad lennukid kandsid võrdselt kasuliku koormuse, mis oli kumbki 5600 naela pomme. Ühe mootoriga pommitaja PZL P.23 oli sõja alguses Poola õhujõudude arvukaim lennukitüüp, 114 eksemplari teenis esmaüksustes, lisaks saadi 11 asenduslennukit. Karastunud *Karas* ehk "Karp", mis suutis tegutseda improviseeritud lennuväljadelt, kandis 1330-kilose pommikoormaga lennukit kiirusega 186 m.p.h. ning oli relvastatud nii seljakui ka kõhutäiega, mis tegi selle paremini kaitstavaks kui Saksa analoogid, kahe mootoriga Messerschmitt-110 või *Stuka* sukeldumispommituslennukid.

Kuid Poola õhujõudude esmakordne hävitaja oli kiire PZL P.11, kõrge tiibadega monoplaan, mida tootis Varssavi *Panstwowe Zakłady Lotnicze* (Riiklikud lennundustehased). Kuigi P.11 oli aeglasem kui enamik tema Luftwaffe vastaseid, oli ta kiire ja väga manööverdusvõimeline. Oskusliku lenduri (ja paljud Poola lendurid olid suurepäraseid lendurid) käes oli P.11 suurepärase vastane. Enamik Teise maailmasõja ajalookirjeldusi jätab mainimata, et Poola kampaania esimese õhuvõidu saavutas üks P.11 piloot kahe Dornier keskmise pommituslennuki üle. Ja 285 Luftwaffe lennukit, mis kaotati lühikese kampaania jooksul, tunnistasid Poola õhujõudude võitlusvõimet.

Kuigi Messerschmitt Me 109E oli Poola sõjalaevale (nagu ka kõigile teistele tolleagesetele maailma hävitajatele) ülekaalukas, oli P.11 võrdne ja isegi parem kui kaasaegsete õhujõudude poolt kogu maailmas kasutatud jälituslennukid. P.11 oli sama hea, kui mitte parem kui Venemaa Polikarpovi kahelennukid, Itaalia CR-42, RAFi Gloster *Gladiator*, Jaapani Mitsubishi A5M (USA koodnimi *Claude*) või Ameerika Brewster *Buffalo* - kõik 1939. aasta rindelennukid. Kaugel sellest, et olla "suures osas vananenud", olid Poola lennukid oma aja kohta standardsed või isegi paremad, ja mõnikord, nagu *Elkhi* puhul, tipptasemel masinad.

Teise maailmasõja peavoolukirjeldustes kujutatakse natsionaalsotsialistide poolt võidetud vastaseid alati nõrkadena või kaitsetutena, et säilitada propagandistlik pilt Hitleri järgijatest kui hirmutajatest, kes ei suutnud kunagi võita ausat võitlust. Nende kavatsused on ilmselged ja ajaloovälised. Kümned tuhanded Wehrmachti surnud, kadunud ja haavatud vähem kui ühe kuu kestnud lahingutegevuse jooksul on tõestuseks, et sakslased ei jalutanud lihtsalt üle Poola kerge võiduni. Poola vastupanu halvustamine "mõttetuks" või "haletsusväärseks" tähendab nende maa-vägede, meremeeste ja lendurite alavääristamist, kes võitlesid nii osavalt ja vapralt oma riigi eest, keda lääneliitlased ja nende endi juhid reetsid. Nagu Adolf Hitler ise pärast sõjakäiku Danzigis avalikult tunnistas: "Tehkem siinkohal Poola sõduritele täielik õiglus. Poolakad on paljudes kohtades vapralt võidelnud. Nende allohvitserid tegid oma parima. Nende ohvitseridel puudus intelligentsus. Nende ülemjuhatus oli täielik läbikukkumine. Nende organisatsioon oli lihtsalt poola."

Paremat näidet tema hinnangu tõesuse kohta ei leidu väljaspool poolakate kaitset Westerplatte'ile Danzigi sadama ees. Alates 1924. aastast ehtasid nad poolsaart salaja suureks sõjaliseks transiitobjektiks, vastupidiselt Varssavi poliitikute lubadustele, mille kohaselt Rahvasteliidu läbirääkijad püüdsid rahustada potentsiaalset leekpunkti Saksamaa ja Poola vahel. Poola ajaloolane Maciej Jonasz ütleb: "Tuleb märkida, et (relvastatud tsitadelli) keldrikohtade asukohti tuli varjata, sest nende olemasolu oli keelatud selle rajatise olemasolu reguleeriva kokkuleppe tingimustega. Neid hoiti salajas isegi nooremate valvurite ees, kes vahetus iga kuue kuu tagant. Ainult ohvitserid ja vanemallohvitserid teadsid maa-alustest võitluspositsioonidest ... " (66). See range saladuse loor varjas betoonist tugevdatud, moodsaim relvastatud rajatis, mis koosnes arvukatest kuulipilduja positsioonidest, mürskudest ja suurtükiväest, mida mehitas üks kompanii eliitväelasi. Sellise salajase, isegi ebaseadusliku kindlustuse olemasolu viisteist aastat enne Teise maailmasõja puhkemist näitas Poola ettevalmistusi konfliktiks Saksamaaga ja ammu enne seda, kui Hitler, keda siiani süüdistatakse Poola vastu vaenu õhutamises, astus ametisse.

1. septembril alustasid sakslased, olles teadmatutes selle kaitse ulatusest, ründasid Westerplatte'i rindelt ja löödi maha enne, kui nad jõudsid varjatud linnuse lähedale, nende soomusrünnaku purustas poolakate 75-mm põllukahur. Päästjaks oli see vana sõjalaev möödunud ajastust, *Schleswig-Holstein*, aastast 1909. Jonasz kirjutab, et poola väljatulistust "märkasid lahingulaeva vaatlejad ja selle vastu suunati kohe tugev tuli. Esimene mereväe lask tabas puu tüve, mille all 75 mm asus, ja kaks järgmist tulid piisavalt lähedale, et lülitada suurtükk täielikult välja. (Hiljem parandasid ja kasutasid sakslased seda relva, lõpetades lõplikult selle karjääri Stalingradi taskus)" (68, 69).

Vana, vapper sõjaratsu kandis päeva, lüües üha rohkem otsetabamusi rajatisse.

"See jöhker barjäär, mille käigus lahingulaev tulistas oma tohututest suurtükkidest rajatist vaid 400 meetri kauguselt, kestis kuni kella 21.00-ni. See sundis poolakaid evakueerima Strong-point Promi, mille personal tõmbus tagasi, et aidata mehitada Guardhouse One'i. Sõjavägede ohvitser Gryczman tunnistas tule intensiivsuse kohta, kui ta andis välja tõmbumiskäsu: "Ma olen üle elanud kaks sõda, aga midagi sellist pole ma kunagi näinud!".

Poola Westerplatte pidas nädal aega vastu sakslastele, kes võisid olla rüütliks otsustavale vaenlasele. "Pärast alistumist," teatas Jonasz (71), "lubati poola ohvitseridel oma saablid endale jätta, mis oli märk austusest, mille kaitse oli vastaste seas ära teeninud." Poolakad said 15 surmajuhtumit, samas kui nende vastased lamasid surnuna 200-300 vastast.

Poola 30 diviisi, ühe soomusbrigaadi ja 842 operatiivlennuki vastu oli Saksa maal 106 diviisi, kuus soomusdiviisi ja 3000 sõjalennukit. Võrdlus on siiski eksitav, sest rohkem kui pooled neist Wehrmachti vägedest pidid olema hetkega valmis, et astuda vastu Suurbritannia ja Prantsusmaa oodatavatele rünnakutele läänes. Kuigi sakslastel oli arvuline ja tehnoloogiline ülekaal poolakate üle, ei olnud nende eelis nii suur, kui see paberil paistis.

Poola juhtidel ei olnud kunagi illusioone, et nad suudavad Hitleri vastu üksi võita. Nende strateegia, mille kohaselt pidurdasid nad Saksa edasitungi, kuni lääneliitlased tulevad neile appi, põhines muidugi täielikult Briti ja Prantsuse lubadustel. Kindral Tadeusz Kutrzeba, Poola sõjaväeakadeemia direktor, kes oli kampaania ajal kuulus Bruza jõe vastupealetungi komandörina, teadis, et "tuleb oodata abi Prantsusmaalt. Poola peab kuus kuni kaheksa nädalat tuginema oma jõududele, isegi kui prantslased reageerivad kiiresti". Kuid liidriole ei olnud kavas nii palju aega anda. Prantsuse ülemjuhataja, kindral Gamelin, ütles: "Ma tunnen Poola armeed suurepäraselt. Selle väed on suurepärased ja selle komandörid üle igasuguse kiituse. Poolakad peavad vastu ja me ei kaota aega, et neile appi tulla. Poolakad peavad vastu vähemalt kuus kuud ja me tuleme neile Rumeenia kaudu appi."

Kuid selline mõtlemine põhines Esimese maailmasõja aegunud strateegiatel. Liitlasvägede komandörid eeldasid, et neil on vaja vähemalt kolm nädalat oma vägede ettevalmistamiseks, milleks ajaks olid sakslased sõja Poolas juba lõpetanud. Wehrmachti kiirest edasitungist šokeeritud prantslased püüdsid korraldada operatsioone Lääne-Saksamaa kaitsemoona vastu Reini ja Moseli jõgede vahel. Kuid Prantsusmaal kulus rünnaku organiseerimiseks nädal, mis oli täis komiteede vastutustundetust ja endeemilist korruptsiooni, nagu see on demokraatlikel riikidel kõikjal.

Selleks ajaks oli see enneaegselt käivitatud ja vähem kui poolikult. Kuna sakslased tungisid Poolasse palju kiiremini ja sügavamale, kui liitlasvägede ko-

mandörid unistasid, sattus kindral Gaston Pretelat, pealetungi juht, tõsise poliitilise surve alla, et rünnata Lääne-Saksamaad kohe, valmis või mitte. Ta koondas kiirustades 31 diviisi, sealhulgas 14 esmaabiüksust, Prantsuse 2. armeegruppi. Hoolimata sellest tema käsutuses olevast hirmsast jõust, liikus Pretelat julgelt edasi vaevalt 17 diviisi suures ülekaalus oleva Saksa 1. armee vastu. Oma ehmatuseks avastasid prantslased, et Saksa piiri kaitsev Siegfriedi liin oli liiga kaugel rinde taga, mis sundis nende suurtükiväge asetama end vaenlase tule alla, enne kui nad jõudsid kaitsevälja rünnata. Pealegi osutus Siegfriedi liin 155 mm mürskude jaoks läbimatu. Isegi pärast seda, kui prantslased tõid oma 220-mm ja 280-mm suurtükid - suurimad lahingumasinad maa peal -, jäi Siegfriedi liini raudbetoonist kaitsevõime puutumatuks, kuigi Pretelat'i suurtükivägi oli kiire ja väga täpne. Siegfriedi liin pidas vastu, andes uue tähenduse mõistele "Saksa teras".

Vahepeal hõivas kindral Edouard Requin 4. armee, mille vasakpoolne tiib oli Saare jõel, 7,5 miili Saksa territooriumi. Samal ajal hõivas kindral Conde'i 3. armee Warndti metsas asuva saliendi. Nendelt positsioonidelt valmistas Pretelat ette 17. septembril avatavat otserünnaku Siegfriedi liinile. Kuid selleks ajaks oli Varssavi piiritletud ja Poola armeed rüüstatud. Edasised operatsioonid tundusid mõttetu, mistõttu need katkestati. Iroonilisel kombel oli Pretelati kavandatud rünnaku kuupäev samal päeval, mil Vene väed sisenesid Ida-Poolasse, mis pidi olema kooskõlastatud Prantsusmaaga, et suruda Saksamaa vahele. Kuid vähemalt püüdsid prantslased täita oma osa kokkuleppest, kui tahes pooleldi. Britid, kellelt poolakad olid saanud igasuguseid kindlaid kinnitusi sõjalise abi kohta, ei liigutanud sõrmegi, et neid aidata. Inglise ei olnud ei vahendeid ega kavatsust Poola päästmiseks, mille pärast nad nüüd innukalt sõda Saksamaa vastu pidasid, ükskõik mis ettekäändel.

See, mis tegelikult võitis poolakaid ja peatas samal ajal kõik lääneliitlaste pealetungid, oli kiiresti edeneva motoriseeritud soomuse ja Luftwaffe tihe koostöö. Selline uudne kooskõlastamine sõltus kohalikest õhujõudude komandöridest, kes töötasid koos maapealsete ohvitseridega. See ainulaadne, väga tõhus teenistustevaheline kombinatsioon oli tundmatu mitteklassilise sotsialistliku struktuuri mittenatsionaalsotsialistlikes sõjaväeringkondades. See tulenes klassikoostöö vaimust, millega Adolf Hitler oli oma rahvast innustanud. Junker Ju 87 Stukad toimisid lendava suurtükiväena, lõhkudes vaenlase positsioonidesse auke, millest panzerid suurel hulgal läbi tungisid.

Seda enneolematut lennukite ja tankide taktikalist kasutamist nägi ette Luftwaffe ülem Reichsmarschall Hermann Göring kui parimat vahendit Poola välja lõõmiseks, enne kui prantslastel oli aega organiseerida tõsine oht Lääne-Saksamaa nõrgale kaitsele. Vastavalt sellele löid Saksa õhudiivisid Poola piiril asuvatesse kindlustustesse tohutuid lünki. Nende kaudu tormas 1. septembri hommikul Lõuna

-Armeegrupi invasiooni eskaader. Junker-, Heinkel- ja Dornier-pommitajad jätkasid maapealsete vaenlase jõudude elurajoonide katkestamist, eriti kõigi Poola tugevdusi ja varusid rindele vedavate maanteed ja raudteede katkestamist. Nad isoleerisid lahinguvälja lahinguvälja järel, halvendades seeläbi kommunikatsioone ja transporti ning takistades massilisi vasturünnakuid panzerite vastu.

Selle esimese välksõja ehk "välksõja" oluline eesmärk oli Poola ohtlike maapealsete õhujõudude viivitamatu hävitamine. Kuid Luftwaffe tabas ja hävitas ainult 30 vaenlase lennukit, mis olid veel nende läheduses ja angaarides pargitud. Poolakad olid targalt oma sõjalennukid üle kogu riigi arvukatele lennuväljadele laiali jaotanud. Järelikult tuli nende õhujõud hävitada õhuvõitluses. Ja nii see oligi. P-23-d nägid kampaania esimesel kahel nädalal ulatuslikku tegevust, rünnates saksa motoriseeritud ja panzerkolonne. Kuid Messerschmitti piloodid detsimeerisid sukeldumispommitajad enne, kui enamik neist jõudis oma sihtmärgile läheneda. Eredad *Karase* üksused kannatasid rohkem kui 85% kaotusi, jättes vaid 17 "Carpi", kes tirisid üle piiri Rumeeniasse, kus nad häbiväärselt kinni võeti.

Kuid poolakad võitlesid vapra otsustavusega edasi. 7. septembril saavutasid Poola õhujõud oma suurima üksiku õhuvõidu, tulistades ühes lahingus alla 15 Saksa lennukit. Varssavi kasutas moodsat eelhoiatussüsteemi, mis tabas Luftwaffe õhutõrjujad üllatusena. Kui nad Poola pealinna jõudsid, ootasid neid juba parved P.11 hävitajad. Poola õhujõudude major F. Kalinowski sõnul "loodi 1939. aasta suvel Varssavi ümber vaatluspunktide võrgustik, mis pidi varakult hoiatama lähenevate vaenlase lennukite eest, ning need punktid pidid edastama teavet raadio ja telefoni teel jälitusbrigaadi operatsiooniruumile, kust anti kõik lennutegevuskäsud".

Kui Luftwaffe piloodid võitlesid taeva üle kontrolli saavutamise eest, olid nad kõrvale kaldunud oma põhieesmärgilt: oma võitluskaaslaste toetamine maa peal. Sellest tulenevalt purustasid Poola 11. ja 38. diviis Sosnkowski rühma 15.-18. septembrini kolm Saksa 14. armee poolt ettevõetud ümberpiiramiskatse. Kogu öö marssides ja päeval sõdides lükkasid poolakad tagasi kõik Wehrmachti püüded takistada neid strateegilise tähtsusega San jõe ületamisel. Seejuures vallutasid nad sakslastelt 20 suurtükki ja 180 sõidukit. Varem olid 4. panzerdiviisi tankid tagasi löödud nende ebaõnnestunud üllatusrünnakus Varssavile. Kui 35. panzerirügement ja 12. laskurirügement tungisid läbi pealinna eeslinnade, sattusid nad tegelikult linnast enesest suunatud suurtükiväe intensiivse tule alla. Raskeid kaotusi kandes olid nad sunnitud tagasi tõmbuma. Kuid mitte kaugel nende taga tormas võimas 10. armee. See jõudis Gora Kalwaria juures kuni Vistulani, kus see täielikult detsimeeris Lotzi eliitarmee.

Poola ülemjuhataja marssal Rydz-Smigly, kes oli hirmunud oma esivõitlejate kiirest hävitamisest, andis korralduse üldiseks, viivitavaks taganemiseks itta.

Võimsad Pomorze ja Poznani armeed, mis koosnesid neljast jalaväediviisist ja kahest ratsaväebrigadist - terve armeegrupp -, juhtisid seda võitluslikku tagasitõmbumist Varssavi suunas. Nad asusid kindral Kutno lähedal, Bzura jõe ääres, umbes 65 miili lääne pool pealinnast, kindral Kutrzeba juhtimisel positsioonidele. 10. septembril, kui poolakad üritasid jõge ületada, sattusid nad vastamisi Saksa 10. armee vastu, mis oli Lodzist kiirustanud üles, et takistada nende läbipääsu.

Haarates initsiatiivi, et alustada oma vasturünnakut, läksid poolakad raevuka otsustavusega rünnakule, vallutasid sillapead Lowiczi lähedal ja surusid tagasi Saksa 30. jalaväediviisi. 10. armee oli oma varudest ära lõigatud ja kogu Wehrmachi armeegrupi Lõuna tiib oli järsku ohus. Juba ähvardas kohutav segadus ja kogu kampaania sattus ohtu, kui Luftwaffe lendas appi. Lendades kaheksa või enam lennutegevust päevas, purustasid Henschel 123 ründelennukid ja Stuka sukeldumispommitajad vaenlase käes olevad sillapead, halvates Poola kaitsepositsioonid Dzialoszyni ja Czestochowa ümbruses. Kahemootorilised Messerschmitt Me-110 lennukid ründasid suuri kontsentratsioone kindral Kutrzeba parimatest vägedest, mida Dornieri ja Heinkeli keskmiste pommitajate poolt sooritatud tasandilised rünnakud veelgi vähendasid. Poolakad ja nende hobused läksid paanikast hulluks langevate pommide ja mürskude pikaajalise tulva all.

Saksa 8. armee sai nüüd ühenduda piiramisrõngas 10. armee ja ning edasised õhurünnakud võimaldasid selle motoriseeritud ja panzerdiviisidel tungida põhja poole, tulistades kombineeritud Pomorze ja Poznani armeed külje pealt. Nagu valusalt haavatud madu, ründasid nad sakslasi Lowiczi ja Sochaczewi ümbruses, kus käisid usumatult tigidad lähivõitlused, kuni poolakad järk-järgult piirati ja lõigati Kutno juures ära. Nädal aega kestnud intensiivne, diviisi ulatusega võitlus lõppes 10. septembril 170 000 poola sõduri kapituleerumisega.

Oma edule järgnedes ründasid Luftwaffe pommitajad kohe Poola 7. diviisi, mis oli veel Czestochowas. Terve päev kestnud Luftflotte 4 peatamatu õhutõrje ja pommitamine sundis kogu diviisi *massiliselt* kapituleeruma, mis oli esimene kord, kui õhujõud sundisid nii suuri maapealseid üksusi relvi maha panema. Vaid viis päeva hiljem kordasid Luftflotte 4 piloodid oma ajaloolist võitu, kui nad sundisid Radomist lõuna pool, kus poolakad olid ümbritsetud raudse panzerite rõngaga, veel suurema hulga vaenlase vägesid kapituleeruma.

Bzura lahing oli lõppenud, kuid mitte Rydz-Smigly lootused teha võimalikuks Prantsuse rünnakud Lääne-Saksamaa vastu, pidurdades Wehrmachi edasitungi. Tegelikult olid kindral Pretelat'i mehed juba alustanud rünnakut Siegfriedi liinile. Prantsuse sekkumine hakkas tõepoolest Poola kampaaniale mõju avaldama, sest Göring tõmbas äkki veel 400 keskmist pommitajat läänerindele, just siis, kui Varssavi kohal toimuvad õhuoperatsioonid selle resolutsioonide kaitsjate vastu, kes mängisid aega. Auväärsed transpordivahendid, auväärsed Junkers Ju-52-d, sunniti

erakorraliselt pommitajateks, milleks nad olid täiesti sobimatud. Vaid kolmküm-
mend "Tädi Jussi" oli pakitud kastidesse kahekiloste fosfori süütepommidega.
Need viidi sõna otseses mõttes kahe sõduri poolt iga Junkersi juurde määratud
lastiruumi uksest välja!

Et Poola kampaania võimalikult kiiresti lõpetada, sekkus Hitler esimest korda
võitlusse. Seni oli ta andnud oma kindralitele vabad käed sõja juhtimises. Kuid
nad ei liikunud piisavalt kiiresti. Führer tahtis Poola välja lüüa kolme nädalaga,
mis oleks olnud piisav aeg, et valmistada oma kaitse ette liitlaste oodatava rünna-
ku vastu läänest, mis oli tegelikult juba alanud. Selleks, et ülejäänud Poola väed
Vistulast ida pool kokku võtta, andis ta 14. armeele käsu liikuda L'vovist kirde
poole. Tema XIX panzerkorpus lõi lõksu ja kampaania oli nii hästi kui ka läbi.
Nüüd oli Varssavi täielikult ümber piiratud. Kuna kõik Poola relvajõud olid kas
hävitatud või purustatud, oli pealinna kaitsmine mõttetu. Sakslased käskisid
kaitsjatel rahumeelselt alistuda, vältides sellega asjatut verevalamist. Poolakad aga
uskusid ikka veel oma päästetesse lääneliitlaste poolt ja keeldusid. Vastuseks
koondas Göring kõigest 48 tunni jooksul 1776 pommituslennukit, mis sundis
Varssavit 27. septembril kapituleeruma. Selle kaitsjaid ei väärkoheldud, vaid
Saksa 8. armee ülem kindral Blaskowitz andis neile sõja au, mis peegeldas kenasti
tema ja Wehrmachti rüütellikkust ja inimlikkust, mis hiljem osutusid liitlastel
enamasti puuduvaks.

Kampaania oli olnud lühike, kuid jõhker, 10 572 sakslast sai surma, 3400 oli ka-
dunud (arvatavasti surnud) ja 30 322 haavatut. Rohkem kui 694 000 poolakat
langes vangi. Enne Varssavi alistumist jätsid Rydz-Smigly, Beck ja kõik teised,
kelle ülbust ja ahnus selle põhjustas, poolakad keset viletsust Rumeeniasse põg-
enedes maha. Just sealt pidid kindral Gamelini panditud Prantsuse väed Poola õi-
gel ajal päästma. Kuid kõik, mida Poola vandenõulased Rumeenias leidsid, oli in-
ternatsioon. Teised poolakad põgenesid Inglismaale, samasse riiki, mis oli nende
riigi reetnud, et jätkata ajuvaba, ennasthävitavat võitlust Hitleri vastu. Nagu sel-
gus, elasid need võrratud lollakad ära selle päeva, kui nende kahepalgeliste Briti
seltsimeeste nõukogude liitlane paljastati umbes 15 000 poolaka hukkamise eest
Katõni metsas toimunud veresauna käigus 1943. aasta aprillis.

Kui liitlasmeelne Poola eksiilvalitsuse juht, kindral Wladyslaw Sikorski nõudis
selle hirmutöö uurimist, mõrvas Briti salateenistus ta kolm kuud hiljem Gibraltaril
korraldatud lennuõnnetuses, sest kartis, et ta võõrdub Staliniga ajal, mil Suurbri-
tannia vajab Nõukogude Liidu osalust. Kõrvale jättes oma Poola liitlaste mas-
simõrva, mis oli neile varem nii palju propagandistlikku väärtust toonud, loobusid
Churchill ja Roosevelt neist kurikuulsal Teherani konverentsil täielikult, kui nad
andsid Poola tervikuna Nõukogude deemonitele üle.

Seevastu Hitler tahtis säilitada iseseisvat Poola riiki, kuid Stalin takistas teda

selles, nõudes Poola jagamist kui hinda oma mittesõjalikkuse eest (*Cavendish*, 37). Kindlasti ei olnud nõukogude pooltel õigust erisoodustustele, sest nad pidasid oma osa mittekallaletungipaktist vaid marginaalselt kinni, tungides Poolasse *pärast seda, kui* kampaania oli juba 17. septembril otsustatud. Nad kartsid poolakaid, kes olid vähem kui kakskümmend aastat varem peaaegu kukutanud oma kommunistliku impeeriumi, kui marssal Pilsudski armeed olid tunginud NSV Liitu. Siit ka nende argpükslik kättemaks sellele löödud rahvale.

Poola reetmine näis toituvat iseendast. 1944. aasta augustis korraldasid poolakad nõukogude raadiosaate õhutusel, mis lubas tohutut Venemaa toetust, relvastatud ülestõusu Saksa okupatsioonivõimude vastu. **Relva-SS** vastas sellele, muutes Poola pealinna suitsevateks varemeteks rünnakute käigus, mis olid palju laastavamad kui 1939. aasta Luftwaffe õhurünnak. Kui poolakad pidasid sakslastega järgjekordset jänesevõitu, ettemääratud lahingut, nägid nad Varssavi idapoolsetel äärealadel Punaarmee vägesid, mis olid justkui valmis appi tulema. Kuid Stalin käskis oma vägedel maha jääda ja lasta poolakatel "oma mahlas hautuda". Kui britid palusid luba vähemalt varude õhust Varssavisse toomiseks, keeldus ta. Varsti pärast seda löödi ülestõusmine maha raskete inimkaotustega. Jällegi olid poolakad lasknud end eksitada võõraste läbipaistvate lubaduste tõttu, kes pidasid oma riiki vaid võõraste eesmärkide käepikenduseks.

Kõik see ja veel rohkemgi kannatasid poolakad selle eest, et nad keeldusid arvestamast Adolf Hitleri ratsionaalset taotlust: ühe linna tagastamist, mis ei kuulunud neile. Kui tühine, isegi tähtsusetu tundub see läbiräägitav küsimus, võrreldes tohutu hävingu, surma ja kannatuste panoraamiga, mis järgnesid Poolale ja kogu ülejäänud maailmale!

Kahtlemata ei oleks ükski teine riik maailmas suutnud Poola miljonilist relvajõude lüüa vähem kui ühe kuuga. Liitlaste plaanid viivitada Saksamaa edasitungi, andes seega Prantsusmaale piisavalt aega läänepoolseks rünnakuks, olid tolleaegsete strateegiliste standardite kohaselt usaldusväärsed. Mitte keegi, isegi mitte Hitleri enda kindralid, ei uskunud, et poolakaid on võimalik võita veidi rohkem kui kolme nädalaga. Sellisel juhul väärrib ta võidu eest suuremat tunnustust, eelkõige tänu oma nõudmisele kasutada maapealset toetavat õhujõudu ja vaenlase vägede tohutule ümberpiiramisele Vistulast ida pool, kus poolakad kaotasid iga-suguse lootuse pikemaajalise vastupanu osutamiseks.

Kampaania oli tõepoolest natsionaalsotsialistliku geenius ja julguse triumf üle väikemeelsete vandenõulaste, kes üritasid purustada valge rassi suurimat lootust. Kuid see oli ka katastroofiks väärtuslikule rahvale, keda reetsid ahned poliitikud ja Poola-väliste eesmärkidega välismaalased. Veelgi hullem, 1939. aasta aarialaste vastastikune tapmine Poolas oli tragöödia Lääne tsivilisatsioonile, kus algas selle Suur vennasõda ja tõeline Lääne allakäik.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
November 1936 Erschienen 1975 20. April 2017 v.2.0

Der Kampf geht weiter !

Sieging Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da! Sie ist jetzt in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Idolatrie von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Verleumdung haben nicht ausgereicht, das Volk der Germanen über seinen heldenhaften Führer Adolf Hitler zu vereinen.
Alle Nationalsozialisten sind sonntags arbeitslos! Völkern- und Rassenbewusstsein schenken Schüler an Schulen an Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkern.
Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Größe des hochgeschätzten Führers ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der verantwortliche Führer ist es, der dabei, das Volkstum – gegen alle weißen Völkern (V) – zu bringen, seine Mittel sind Erwartung, Überforderung und Rassenbewusstsein.
Ob "Nazi" oder "Hitler", es ist Wahlkampf oder ein Streikkampf, es ist Propagandaarbeit, bewußt oder auf einem schuldigen Gefühl. Alle Jahre Nationalsozialisten ist seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Prickšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Trešā daļa

NSK: Paldies par interviju. Turpināt laiks strādāt. Uzmanību mūsu!
Jūtieties brīvi un pierspējiet sapņiem dāmas nācīguma vārds.
Mollija: Paldies, draugs! Bija ļauni jautri jautri ko intervija. Lūdz, atstāt man tīmekļa adresi, kad tā būs publicēta, un es pierspēšu jūsu tīmekļa vietni šeit ar interviju. Lūdziet man tātad teikt manu bēdīgu visu pasaulē rekonstrukcijas. Dažreiz mūsu cips ir vingls apskāt. Bet rekonstrukcijas tiešām! Ar jūsu palīdzību mūsu skaits pieaug ar katru dienu. Paldies mūsu cizdāt patsiesību, jo katrs vārds ir kā bulva. Tāpēc un zobenā ķēdīs vāp mēdām. Mūsu senčoskoda ir ķēdīs parak palīdzēsim, un šī pārmērīgā palīdzēsim būs vāp gals. Katra priekšā, priekšā un ļaunā lūdz, ko dara

 the NEW ORDER
Number 176/179 Founded 1975 April 20, 2017 v.2.0

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countriesmen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and reengineering.
Whether "Nazi" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Lueck

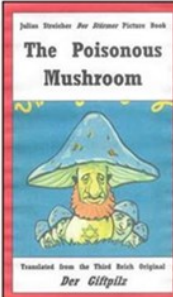

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
Sajad raamatud paljudes keeltes
Sajad veebisaidid paljudes keeltes

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
FOR-DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!
Translated from the SS Original

The Poisonous Mushroom
by Julius Streicher, Der Stürmer Picture Book
Der Giftpilz
Translated from the Third Reich Original

Hitler in Italy
by Heinrich Hoffmann
HITLER in ITALIEN
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

The Sins of High Finance
by Theodor Fritsch
English - German / Deutsch - English

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!